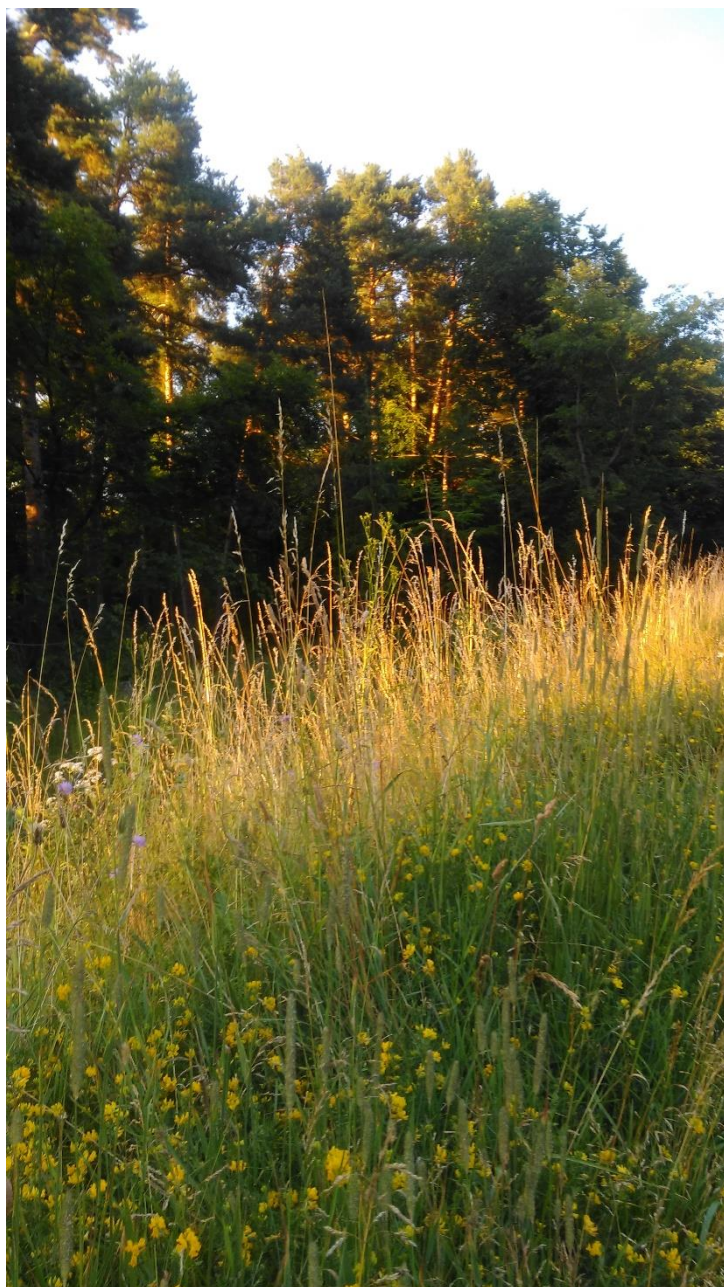

Hrádocký prameň

September 2017, číslo 16

V hasnúcom slnku
tratí sa deň,
súmrak sadá na polia
a ticho do duše.
V pokoji,
čo zalial mňa i svet,
vidím veľkosť Tvojej moci.
Vidím Ťa
v krídlach vtákov
čo letia k nebesám
i steblách trávy
vlniacej sa pod lesom.
Vidím Ťa
v šume vetra
čo mi letí do vlasov
i speve vody
padajúcej na skaly.

Letné slnko vyhasína.
Jeseň nesie chlad.
Ty však budeš blízko
a neprestaneš hriať.

Text a foto -zk-

Dôveruj

Počas letných prázdnin sme sa s Alžbetkou zúčastnili týždenného pobytu v nemocnici v Banskej Bystrici, na intenzívnom očnom cvičení. Cvičenia prebiehajú tak, že jedno oko je prelepené, aby sa druhé viac namáhalo a cvičilo. Takto prelepené očko je niekoľko dní a to počas celého dňa. Niekoľkokrát cez deň, omnoho častejšie než za iných okolností som počúvala slová: „Mami, mami si tu? Mami neodchádzaj! Mami si tu? Kde si mami?“ Vždy, keď som potrebovala odbehnúť do kúpeľne, alebo som sa len na chvíľu stratila z dohľadu, uistovala sa, že som jej blízko, že som pri nej. A ja som neustále, dookola opakovala: „Alžbetka som tu.... Som pri tebe....!“ V jednom momente, keď chýbalo len málo, aby som nereagovala podráždene a s hnevom som vo svojom vnútri počula tichý hlas: „Bud' trpezlivá... Aj ja som trpezlivý, keď neustále počúvam volanie svojich detí, ktoré v strachu volajú: kde si? A to napriek tomu, že som zaslúbil: Som s tebou....!“ V týchto okolnostiach, mi Duch svätý ukázal, že mnohokrát sa chováme podobne ako Alžbetka - a to vo vzťahu k nášmu Nebeskému Otcovi. Vo chvíľach neistoty, v ťažkých životných okolnostiach sa neustále pýtame: „Pane Bože si tu? Kde si?“ Potrebujeme sa uistiť, že nás neopustil, potrebujeme počuť nanovo Jeho slová: „Tu som!“ Pán Ježiš nám predsa zaslúbil: „*Som s vami, po všetky dni až do konca sveta...*!“ A my sa predsa nespočetnekrát potrebujeme uistiť, že keď voláme na Neho, On odpovie: „Tu som!“

Uvedomila som si, že ak je zrak, videnie našej viery obmedzený, vtedy prichádza neistota. Ak zrak našej viery nie je jasný, ale podlieha vplyvu temnoty, ak nám svet, pokušenia, starosti, problémy a ťažkosti zahmlievajú videnie viery, potom sme neistí, otvárame sa strachu, nedôverujeme Pánovi napriek tomu, že nám je blízko. Neopustí nás. Miluje viac ako pozemský rodič svoje dieťa. Ak by som ja neopustila svoju dcéru za žiadnych okolností života, o čo skôr náš Nebeský Otec nás neopustí, bdie nad nami, sprevádza nás a stráži naše kroky. Zo všetkých síl sa snažme videnie viery udržiavať jasné, a to skrze Božie slovo- Bibliu. Otvorme Mu celé svoje srdce. A aj keď sa problémom a ťažkostiam mnohokrát nevyhneme a potrebujeme im čeliť, v tom všetkom dôverujme Božiemu Slovu.

Verím, že aj počas predošlého obdobia sme mohli vnímať, že Boh je s nami! Bud'me vďační a radujme sa z toho! A ak si to niekto neuvedomil alebo nevidel, chcem ti, milý priateľ pripomenúť: Boh je tu! A ak si zmietaný neistotou z budúcich dní, kvôli ťažkostiam, ktoré prežívaš, kvôli novým prichádzajúcim povinnostiam v škole či v práci, chcem ťa povzbudiť: Boh je tu! Pán Ježiš má aj meno Imanuel, čo znamená: Boh s nami! V Pánovi Ježišovi je Boh blízko aj tebe. Je tu s tebou! Neboj sa! Len dôveruj Jeho Slovu, ktoré prežiarí aj tvoju temnotu, urobí tvoju vieru jasnou a ty uvidíš a zakúsiš, že tvoj Boh- Ježiš je s tebou!

Anna Belanji, zborová farárka

Čiary

nehybne a tiché – a predsa tak dôležité.

Bývajú začiatkom i koncom.

Začiatkom nového života.

Hranicou, ktorú musíme prekročiť, aby sme konečne mohli žiť. Aby sme vystúpili zo svojho tieňa, strachu, bezpečia i pohodlia.

Hranicou, za ktorou nás čaká lepší, krajší život – život v plnosti.

No občas bývajú čiary hranicou, ktorá nás upozorňuje, že ďalej nie je dobré ísť. Jej prekročením môžeme ublížiť sebe či ostatným. Vymedzená oblasť, v ktorej sme chránení od zlého. Je dobré zamýšľať sa nad nimi – či sú pre nás tým začiatkom alebo naopak koncom.

Nad čiarami som začala uvažovať v jedno ráno, keď som autom cestovala do práce, vonku bola ešte tma. V meste toho človek vidí veľa, svietia lampy na uliciach, reklamné plochy či okná domov. Za mestom však býva tma čierno-čierna a človek nevidí, kde končí cesta a kde začínajú polia či rieky. Všetko je zliate do jednej čiernej machule. Povieť si: „ved' autá predsa majú svetlá“ – je to tak, tie žiaľ, dosvietia len na malý kúsok cesty pre vami. V takej chvíli som si všimla, ako leží predomnou biela stredová čiara - nakreslená na ceste - uvedomila jej dôležitosť pri cestovaní tmou. Vo dne ju človek akosi nevníma, lebo ju príliš nepotrebuje. So zapadajúcim slnkom však získava na dôležitosti. Keď v tme oči oslepie svetlá protiidúcich áut a ja príliš vtedy nevidím, viem, že sa na tú čiaru môžem spoľahnúť. Viem, že keď ju neprekročím, s nikým sa nezrazím ani nezídem z cesty. Je pre mňa vymedzenou hranicou po ktorú sa môžem bezpečne pohybovať. Spolieham sa na ňu a verím, že leží aj za zákrutou alebo za horizontom – hoci ju ešte nevidím. Viem, že ma povedie správnym smerom.

Čiaram dôverujeme – no Bohu občas trochu menej, hoci je stále s nami a na rozdiel od čiar sa nám dokáže prihovoriť. Ukazuje smer i hranice odkiaľ – pokiaľ je pre nás dobré a bezpečné ísť. Pochybujeme, či je „za zákrutou“. Je však tou najdôležitejšou „čiarou“ na ceste nášho života.

... keď ráno cestujem v tme autom do práce, vždy si tú čiaru, už akosi podvedome uvedomím a vtedy moje myšlienky smerujú rovno k Bohu. Modlím sa za toto ráno, práve za túto chvíľu, za tento deň a prosím Ho: „aj dnes buď, Bože, mojou stredovou čiarou.“ Amen.

500 rokov od reformácie

Od reformácie prešlo už neuveriteľných 500 rokov. Aký nám dáva odkaz a aký má zmysel pre nás dnes? Človek musí občas smutne konštatovať, že sa nad tým príliš často nezamýšľa. V dnešnej dobe - v mierových časoch, v čase zrušeného otroctva, v období slobody prejavu, myslenia i náboženstva či volebného práva pre všetkých – zdá sa nám taká vzdialená, taká nekonkrétna. Nevieme dostatočne oceniť jej dôležitosť.

Martina Luthera poznáme len z obrázkov, konfirmačných otázok či literárnych diel.

A veru, ťažko si vieme predstaviť to, čo sme na vlastnej koži nezažili. My, mladší asi príliš veľa necítíme pri slove vojna, no tým, ktorí ešte žijú a prežili jej hrôzy na vlastnej koži, aj dnes stekajú slzy po tvári.

Obdobie reformácie - z historického hľadiska - to tiež boli pohnuté časy v celej Európe. Časy nepokojov, násilia, prenasledovania, prudkých zmien. Doba, čo si priam žiadala zmenu. A to nielen spoločenskú ale i duchovnú. Reformátori boli vnímaní skôr ako nepriatelia a svojimi pokrokovými názormi začali byť spoločenským problémom, preto mnohí vládari veľmi zvažovali, či ich myšlienky podporiť alebo zabiť ešte v zárodku.

Ich rozhodnutia boli zárukou pokoja v krajine alebo vznietenia celospoločenských nepokojov. Prípadná vzburá prívržencov reformátorov mohla vyvolať napätie medzi ľuďmi a tým i vojnu a biedu v krajine. A práve tieto aspekty zvažovali tí mocní veľmi citlivo.

V tomto období veru nebolo jednoduché byť odvážnym. Ale našli sa takí. Patril medzi nich i Dr. Martin Luther.

Nebol odvážny len vo svojej izbe, v dome, v ktorom žil, ale vyšiel do ulíc, medzi ľudí, medzi kňazov, politikov a prišiel i k vládarovi. Riskoval nepochopenie, prenasledovanie a možno aj stratu svojho života, ale vedel, že cirkev treba očistiť od starých zlovykov, vedel, že treba priniesť Slovo Božie ľuďom tak, aby bolo preložené do ich materinského jazyka a vedel, že treba ľuďom zdôrazniť to, že Pán Boh nespasí len vzdelaných ľudí, ale že žiada predovšetkým úprimne veriace srdce, ktoré žije v súlade s Jeho zákonmi, srdce, ktoré sa riadi Slovom Božím.

Nielen Lutherovi ale mnohým ďalším priekopníkom sa podarilo to, čo dnes považujeme za samozrejmé. Liturgiu na bohoslužbách máme v slovenčine, slobodne si môžeme čítať Bibliu a rozumieť tomu, k čomu nás Pán Boh vedie a čo od nás vyžaduje.

Ako však máme pristupovať k reformácii? Uložiť ju bezpečne do historického múzea alebo má byť našou prítomnosťou? Pán Boh od nás nežiada skladať vďaka Lutherovi k nohám ani mu stavať pomníky a spomínať na „slávu zašlých čias“, Pán Boh chce, aby aj tento deň bol pre teba i mňa reformáciou, aby práve teraz bola tá správna chvíľa

pre reformáciu. A to nemám na mysli vznik nových cirkví s novými pravidlami. Mám na mysli reformáciu seba - svojich postojov, svojich návykov. Obnovovať a meniť to, čo časom možno zapadlo prachom alebo upadlo do stereotypu či zvyku a odklonilo sa od Božích pravidiel. Reformáciu v zmysle, že si budem čítať Bibliu a konfrontovať svoj život s ňou, že budem naberať chuť a vôľu meniť sa, prispôbiť tomu, k čomu ma Pán Boh povoláva a čo odo mňa žiada a pritom sa nemusím odtrhnúť od svojho života, môžem v pokoji zotrvať vo svojom dome, vo svojej rodine, vo svojom zbore i v evanjelickej cirkvi.

Spomeňme si na odvážnych chlapíkov, medzi ktorých patrila aj Martin Luther, nech je nám príkladom, že on, vedený Pánom Bohom bol medzi tými, ktorí pohli dejinami vo svete. Chceme byť ako on a nesme jeho odkaz z minulosti v sebe tak, že budeme reformovať svoje životy v súčasnosti.

(Lutherov preklad Biblie)

-zk-

Nezabudnúť

Ďakujem Pánu Bohu za obetavých ľudí v našom cirkevnom zbore. Odovzdaní Pánu Bohu tak a pomáhajú rásť. Dôležití sú všetci. Duchovný pastier i modlitebník, hudobník, účtovník, pokladník, staviteľ, kostolník, dozorca či zvukár. Všetci sa spolu podieľajú na dôležitom diele a my sme vďační, že ich medzi sebou máme.

Každé obdobie, vďaka Pánu Bohu, prináša takýchto vzácných ľudí a je krásne, keď

niekto môže pokračovať v tom, čo zanechal pred ním jeho predchodca. Preto si treba spomenúť i na tých, ktorí tu v našom zbore žili, pracovali, budovali a obetovali nemalú časť svojho života. Sú mnohí, ktorí si ich pamätajú a vážia si ich dodnes, hoci nás už dávno predišli do večnosti. No sú i takí, ktorí sú mladší alebo sa do nášho mesta presťahovali a nemali tak možnosť stretnúť sa s nimi. Ich blízki ich stále nosia v srdci, mnohí však prejdeme okolo takmer bez povšimnutia – snáď len preto, že o týchto ľuďoch vieme málo. Je preto dôležité, aspoň pri výnimočných udalostiach či výročiach, si týchto vzácných ľudí pripomenúť.

K roku 2017 sa viaže niekoľko výročí.

Ubehlo 20 rokov od smrti posledného zborového farára v našom cirkevnom zbore (pred inštaláciou súčasnej s. farárky Anny Belanji) **br. ThMgr. Ondreja Macku** a zároveň 60 rokov od jeho inštalácie v našom cirkevnom zbore. Brat farár väčšinu svojho života venoval práve službe nášmu zboru. Bol Pánu Bohu oddaným služobníkom a milujúcim otcom a manželom. Narodil sa v roku 1926, v obci Hačava (okr. Rim. Sobota) ako najmladší z 8-mich detí. Spomienku na neho nám venovala jeho manželka s. Mária Macková.

„Týmto sa stávate duchovným vodcom a správcom kňazského úradu“.

„Na jeho území budete vykonávať všetky kňazské a duchovno - pastierske povinnosti. Žiadam od Vás príkladný život, vzdelávanie seba i veriacich v Slove Božom, a presné vykonávanie povinností.“

gen. Biskub, dr. Ján Chabada, 1.7.1956

Listom, ktorý obsahoval tieto slová, bol br. ThMgr. Ondrej Macko ustanovený gen. Biskupom Dr. Jánom Chabadom za evanjelického námestného farára v cirkevnom zbore Liptovská Porúbka, po úmrtí br. farára Ľudovíta Šenšela. Zborovým farárom sa stal po inštalácii dňa 28.4.1957. Od tejto inštalácie uplynulo tohto roku 60 rokov. Do cirkevného zboru v Liptovskej Porúbke (ktorého bol Lipt. Hrádok súčasťou) prišiel z Popradu, kde pôsobil ako kaplán, do nie práve ľahkých pomerov. Službu Pánovi, ktorá bola vždy na prvom mieste v jeho živote, vykonával podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia až do konca svojho pôsobenia v zbore. Neopustil tento zbor ani vtedy, keď dostal ponuku pôsobiť na Evanjelickej bohosloveckej fakul-

(foto br. farár ThMgr. Ondrej Macko)

te v Bratislave ako duchovný správca. Vo svojom milovanom zbore slúžil 39 rokov a tri mesiace, do 30.09.1995. Nezlomilo ho ani tvrdé prenasledovanie za bývalého režimu, všetky starosti a útrapy vložil do Božích rúk. Tešil sa z toho, že keď prišlo najťažšie obdobie, Pán Boh mu doprial založiť si rodinu. Spoločne v láske sme prežili 23 rokov spoločného života. Svojim trom dcéram, ktoré miloval, bol láskavým a starostlivým otcom. Čas zaslúženého odpočinku na dôchodku, z ktorého mal radosť a veľa plánov, trval len krátko. Ťažké roky služby zanechali stopy na jeho zdraví a aj napriek láske a opatere ho po krátkej ťažkej chorobe povolal Pán k sebe, do večnosti dňa 03.04. 1997, teda pred dvadsiatimi rokmi. Tak, ako sa vtedy v deň pohrebu 6.apríla zotmelo nad hrobom na Porubčanskej stráni, tak sa zotmelo aj v mojom srdci a duši. Nevedela som si predstaviť, ako budem s mojimi tromi deťmi žiť ďalej sama. Dobrotivý Pán Boh, ktorý je ochrancom vdov a sirôt nás neopustil. Lúče jeho lásky prenikli aj do môjho uboleného srdca, a svieti dodnes, cez mnohých vzácných ľudí, a moju drahú rodinu, ktorí nám pomáhajú, za čo môjmu nebeskému Otcovi úprimne ďakujem každý deň. S vďakou a láskou myslím na všetkých, ktorí už nie sú medzi nami a boli blízki spolupracovníci môjho manžela, dozorcovia, kurátori, presbyteri, aj na mnohé verné evanjelické rodiny. Ďakujem Pánu Bohu, za to, že nikdy, ani za najväčšieho prenasledovania cirkvi neprestala byť v tomto zbore detská besiedka a konfirmácia. Prosím nebeského Otca, aby žehnal tomuto cirkevnému zboru aj dnes, predsedníctvu i všetkým jeho členom.

„Spomínajte na svojich vodcov, ktorí Vám zvestovali slovo Božie. Pozorujte, aký bol koniec ich správania a napodobňujte ich vieru.“ List Židom 13, 7

Mária Macková

V tomto roku ubehlo i 20 rokov od smrti **s. Márie Lehotskej**, ktorá celý život prežila vo viere v Pána Boha, bola dôležitým členom nášho cirkevného zboru a blízky spolupracovníkom br. farára Macku. Dlhé roky viedla detskú besiedku. Na ňu i jej manžela si spomína dcéra, s. Danko Šubová.

RÔZNE FORMY VYZNANIA VIERY

Keby ste sa ma opýtali ako najvýstižnejšie, pre každého najzrozumiteľnejšie a zároveň najkratšie, by som vyjadrila čo mi najviac dali moji rodičia, odpovedala by som Vám: Mama lásku k ľuďom a otec lásku k prírode. Prečo takáto odpoveď? Veď obaja rodičia boli hlboko veriaci ľudia, ktorí mali radi aj ľudí aj prírodu. Boli však obaja ako sa hovorí trochu „z iného cesta“, a tak, aj ich prežívanie bolo trochu odlišné, ako je to nakoniec aj celkom normálne a prirodzené. Moja odpoveď by bola preto taká, lebo v láske k ľuďom sa pre mňa odráža hlavne láska k Božiemu Synovi a v láske k prírode hlavne láska ku Stvoriteľovi „všehomíra“, láska k Otcovi Nebeskému. Preto moja odpoveď nebola vieru, lebo by neobsahovala určité špecifické odlišnosti vo vyznaní viery mojich rodičov. Niekedy mám totiž dojem, že si myslíme, že naša viera je tým NAŠA, teda spoločná, že u každého by mala mať úplne rovnaké prejavy. A ozaj nemala by mať?

V čom teda boli odlišnosti vo vyznaní viery mojich rodičov a v čom bolo ich vyznanie rovnaké? Na prvú časť otázky som už odpovedala a teraz sa pokúsím odpovedať na druhú. Rovnakosť, keď si teraz na nich po 20 rokoch od ich úmrtia spomínam, bola v ich odvahe i pokore akceptovať životné osudy bez reptania a v úcte ku Stvoriteľovi a v poctivosti, v ich prístupe k životu. Až v rozvedení tej úcty sa niekde skrýva aj radosť zo života, o ktorej si myslíme akosi dnes až primoc, že je nevyhnutné vždy a za každú cenu ju demonštrovať. Radosť však môže mať tiež rôzne formy prejavu, nielen radosť viditeľná, ktorá do určitej miery môže pomáhať, ale aj radosť tichá, pokojná, či dokonca radosť s nádychom smútku. Mama vždy používala príkladov rôznych dotykov Ducha Svätého v jej živote ako šafranu - ako sa zvykne ľudovo povedať, a otec ešte menej, ale pritom ich životný príbeh bol jedným veľkým vyznaním viery v prejave ich postojov. Dovoľte niekoľko spomienok. Dnes sa zvykneme povzbudzovať, aby sme sa nebáli posmechu za prejavy viery, ale boli, ako sa hovorí aj iné časy. Ja si na takú udalosť z detstva spomínam. Pani učiteľka vo štvrtej triede, aby sa ukázala aká je pokroková, posmešne pred triedou povedala, že všetci vzdelaní ľudia veria, že svet vznikol evolúciou, len u Lehotských veria na „pánboška.“ Deti ma samozrejme obsmievali, dokonca zamkli ma raz v sobotu na záchode a ja som sa bála, že tam budem celú nedeľu (vtedy sme chodili do školy aj v sobotu). Cítila som krivdu. Ako je to hlbšie s vierou, bolo mi v tom veku ešte vzdialené, ale určite mi ani vo sne nenapadlo, prečo sú teda tí moji rodičia takí hlúpi, že sa mi musia v škole pre ich názory vysmievať. Pani učiteľka chodila potom až do svojej smrti, keď už bola na penzii, do nášho kostolíka. Ktovie, čo ju vtedy k tomu viedlo, možno len strach a snaha odlišiť sa od tých, čo mali viacej odvahy, alebo aj trochu závesti, keď druhí odvalu mali. Keď sa nám potom zraky v kostole stretali, vždy som v jej očiach čítala otázku: „Pamätáš sa na to?“ Bola som rada, že tam chodila, nezabudla som, ale nikdy som ju neodsudzovala.

Neprijemnejšiu skúsenosť mal brat. Na hodine biológie na SVŠ, v maturitnom ročníku pán riaditeľ horlil – vedecky úplne pomýlene – za presvedčenie, že človek vznikol z opice, ale u Lehotských veria, že ho stvoril „pánboško.“ Brat sa vtedy neudržal a zahundral si, že každý ako sa cíti. No a bolo. Škola mu odmietla dať prihlášku na vysokú školu. Dobrí ľudia sa však vždy nájdu a tak otec, priamo cez dekana Lekárskej fakulty vybavil prihlášku, aby brat mohol nastúpiť na školu, lebo študijné výsledky neboli tým, čo by mu v tom bránilo. Nikdy som však doma nepočula nadávanie na riaditeľa školy.

A ako to bolo medzi rodičmi? Keď prišla éra dotazníkov za prihlasovanie sa k vedeckému svetonázoru, o ktorom tí, čo ho zisťovali mimochodom nemali ani potuchy, prišlo v prvom rade na učiteľov. Mama sa vtedy radila s otcom. „Lacko prosím Ťa, vieš, ja tam nezaškrtnem ten vedecký svetonázor“. Otcova odpoveď bola. „Marienka, kludne môžeš, veď všetci veľkí vedci včítane Darwina boli veriaci.“ A mama zase: „Ja tomu tak nerozumiem ako Ty, ale viem, že chcú aby som poprela vieru.“ A tak kolónku nechala nevyplnenú. Na to prišiel pohovor už s jasnou otázkou. „A čo Vy, súdružka Lehotská, ešte stále chodíte do kostola a hlásite sa k viere?“ A bolo rozhodnuté. Pasiatná učiteľka ostala doma dlhé roky, najskôr pri deťoch a potom, keďže časy boli neľahké a moji starší súrodenci obaja študovali na vysokej škole, raz robila v záhradníctve, raz vo veľkosklade. Nakoniec, keďže internát Elektrotechnickej školy nemal vychovávateľa na večerné služby, bola dobrá aj „nevedecká“ mama. A tak mama vykonávala svoje povolanie učiteľky len pár rokov pred penziou, v 60ych rokoch, keď došlo k uvoľneniu aj v oblasti akceptovania vierovyznania. Jáj koľko bolo vtedy

u nás v kostole ľudí. Po 1971 väčšina z nich odrazu akosi zmizla.

A vtedy prišlo aj na otca. On, pre zmenu ako vedúci pracovník vyplnil kolónku svetonázor vedecký, veď ho vždy aj mal aj keď bol veriaci človek. Ale ako prísny šéf vyžadoval aj poctivú prácu a za lenivosť a vypočítavosť aj pokarhal. A to si asi nemal v jednom prípade dovoliť. Dotyčná pani hneď v „archívoch“ našudovala, že otec bol v minulosti tiež presbyterom a už sa písalo. Otcovi jednoducho prišlo listom odvolanie z funkcie bez udania dôvodu. Vyrovnal sa s tým rovnako pokojne ako pred rokmi mama, robil ešte dlho ako zástupca vedúceho. A tak sa raz ako priamy človek opýtal súdruha kádrovčíka len jednoducho „prečo?“. Odpoveď bola „Vieš Laco, bál som sa, že udá aj mňa keď nebudem konať.“ Nikdy sa u nás nenadávalo na súdruha kádrovčíka ani na dotyčnú pani. Otec jednoducho nebol pomstychtivý. Pamätám sa na jeho vetu: „Marienka predstav si, čo mi dotyčný povedal. Že vraj to bola jeho pomsta za to, že som mu vtedy to a to povedal. „A Ty, čo si povedal Ty Lacko?“ „Pomstia sa len zlí ľudia.“

Mama dlhé roky viedla detskú besiedku.

Nie v kostole, to sa nesmelo, ale doma. Chodili do nej deti hlavne z ulice a veru nie dáke vychované. Bol to predmet určitého sváru s otcom.

Často jej hovoril: „Marienka, ja mám náročnú prácu, ešte ani v nedeľu si nemôžem oddýchnuť, lebo sa mi po dome mocú chlapčiská, ktoré sem prídu len preto, že im dáš cukríky a aj tak z nich nič dobré nevyrastie.“ Roky ukázali, že otec mal pravdu, bol veľmi prezieravý. Mama mu vtedy len tak tíško povedala: „Lacko, keď oni možno jediný raz odo mňa počúvajú v živote o Pánu Bohu a ja im tú šancu nesmiem vziať.“ Otec, vtedy trochu nahnevaný povedal: „Marienka, Ty už nevidíš nič len ten kostol ale pre mňa je chrám Boží viac ten skutočne Jeho,

ktorý On stvoril, príroda. Ten váš postavili len hriešne ľudské ruky.“ Samozrejme, že aj otec chodil do kostola, ale vždy mi hovoril v lese. Tu je Boží pokoj, v chráme Stvoriteľa, tu som k nemu bližšie. Chápala som aj mamu aj otca a nakoniec aj oni sa chápali navzájom.

Najväčší konflikt, na ktorý si medzi nimi pamätám bol raz, keď otec tiež už raz znechutený z detí, ktoré u nás v nedeľu robili zlobu, povedal potom večer mame: „Marienka a Tebe vôbec dochádza, že ten Tvoj“ morálny luxus“ musí niekto aj umožniť a že som to ja ktorý živí rodinu, umožňuje, aby naše deti mohli študovať, veď keby sme sa obaja správali tak ako Ty, čo by bolo s našou rodinou? Akú budúcnosť by sme dali deťom?“ A vtedy mama odpovedala a na tú odpoveď nikdy nezabudnem: „Lacko, viem to dobre a preto si Ťa veľmi vážim a mám Ťa rada a preto si zapisujem kúpu každého rožka „A na to vytiahla zápisníček popísaný podrobnými údajmi o všetkých nákupoch. Otec sklonil hlavu a chytil ju za ruku.

A nakoniec ešte jeden príbeh. Naša rodina bola dlhé roky spojená s pánom farárom Mackom. Raz pamätám, ako si ho mama k nám pozvala. Už ani neviem či som to počula z druhej izby, či som bola pri tom, veď som už bola dospelá, a povedala mu: „Pán farár,

to takto nemôžete.“ A on jej: „ Pani Lehotská, keď ja nemám právo taký starý pokaziť život mladému dievčaťu.“ Išlo o Marienku, moju spolužiačku. A mama zase: „ A Vy to ako rozmýšľate pán farár? Ženy z dediny už aj tak riešia, že ju chodíte odprevádzať z roboty. A Vy, farár neviete, že aj pár požehnaných rokov môže byť niekedy viac ako celý život? Alebo sa bojíte že Vás odmietne?“ A tak akosi sme potom ešte dlho mali nášho pána farára -i s jeho požehnanou rodinou. Marienka vedela si to?

Dana Šubová, Lehotská

Od jari do jesene – alebo čím žil náš cirkevný zbor

1.apríla 2017 zomrel brat farár Pavel Plachtinský

Hoci nebol našich duchovným pastierom, v našom cirkevnom zbore prežil kus svojho života a zvyšok staroby. V mysli ho stále vidím sedieť v jednej a tej istej lavici v našom kostole, bol totiž pravidelným návštevníkom Služieb Božích. Bol veselým človekom i múdрым radcom a kým mu zdravie dovolilo, zúčastňoval sa Biblických hodín ako aj rôznych iných aktivít v našom zbore. Tohto vzácneho človeka si Pán Boh k sebe povolal 1.4.2017 a my sme sa s ním boli rozlúčiť v kostole v Liptovskom Mikuláši.

9. apríla 2017 - Jarné stretnutie pre ženy

V tento deň sa v našom zbore konalo už štvrté stretnutie pre ženy. Potešením bolo, že nás navštívili aj žienky z okolitých cirkevných zborov a aj z Ružomberka. Niekoľko slov o tomto stretnutí nám napísala Ľubka Plachtinská.

Čo robiť keď sa v našom živote objaví utrpenie? Ako sa k vyrovnat' s ťažkými vecami v našom živote? Aj o tom sme hovorili s našou hosťkou Kim, ktorá rozprávala svoj životný príbeh. Skrze piesne sme si pripomínali, že Boh je verný v každom čase a Jeho milosť trvá naveky. On ťa nikdy neopustí a nezanechá.

Okrem toho sme počuli príbeh jednej z nás, ktorá taktiež vyznávala, že Boh sa stará v každom čase. Keďže túžime po vytvorení nových priateľstiev aj medzi ženami, v rámci programu sú zaradené aj interaktívne aktivity. Ďakujeme všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomáhali a dali kúsok zo svojho srdca do prípravy. Každé jedno stretnutie je špeciálne a nesie v sebe atmosféru Božej dobroty. Chceme tak ponúknuť ženám v našom meste novú perspektívu a nádej. Snažíme sa tak relevantne a aktuálne

prinášať to, čo ženy v dnešnej dobe potrebujú. Vieme, že Boh sa zaujíma o každú jednu z nás, preto Ho aj my chceme poznať viac osobne.

26.-30. apríla 2017 - Prochrist

V týchto dňoch sa v Liptovskom Hrádku konali podvečerné evanjelizačné stretnutia Prochrist – na témy Príbeh, Šanca, Dar, Zmena, Vzťah. Zúčastnili sme sa týchto zaujímavých stretnutí, ktoré sa konali v Kultúrnom dome. Program bolo možné sledovať aj online na webe. Prednášku na jednu z tém viedla s. seniorka LOS Katarína Hudáková.

18. júna 2017 - Konfirmácia

Aj tento rok sme mali možnosť prežiť radosť zo slávnosti konfirmácie. Našich mladých dospelých členov cirkevného zboru: Sárku Strapoňovú, Sárku Čajkovú, Samka Vlkolinského, Danku Kubovčíka, Natálku Jánošíkovú a Katku Čupkovú medzi sebou vítame a prajeme im veľa Božieho požehnania a vedenie na každom kroku.

Prinášame vám osobné vyznanie Katky Čupkovej.

Deň 18.6.2017 bol pre viacerých ľudí výnimočný. Pre jedných to bol deň kedy možno zdolali nejakú prekážku, ukončili určitú etapu svojho života alebo sa priznali k svojej viere pred ľuďmi zo zboru a pred Pánom Bohom. Pre mňa to bol deň, kedy som mohla verejne vyznať, komu patrím a kto je pre mňa to najvzácnejšie, čo mám.

Samozrejme ešte pred tým než nastal tento vzácny okamih, sme sa spoločne stretávali na konfirmačnej príprave. V priebehu prvého roka nás na príprave viedol pán farár Michal Belanji a počas druhého roka s nami konfirmačnú cestu zavíšila pani farárka

Anna Belanji.

Ako som tieto dva roky prípravy vnímala? Celý ten čas bol pre mňa osobne časom v Božej blízkosti. Učili sme sa žalmy a rozprávali sme si rôzne biblické príbehy, cez ktoré sme mohli viac spoznať Boží charakter. Spolu sme prechádzali aj konfirmačné otázky a z nich sme sa učili základné životné pravdy.

Chcem sa ešte raz poďakovať pani farárke a pánovi farárovi Belanjiovcom za ich úsilie, lásku a múdrosť, ktorú do nás vkladali.

V neposlednom rade sa chcem poďakovať Pánu Bohu, že nám dával silu ísť ďalej a múdrosť do učenia. Ďakujem Mu aj za to, že nás vždy sprevádzal svojou prítomnosťou na konfirmačných prípravách ako aj na samotnej konfirmačnej slávnosti. Verím, že Mu aj teraz po konfirmácii budeme slúžiť, no hlavne, aby sme zostali verní až do smrti a dosiahli veniec života.

Katka Čupková

23. až 25. júna 2017 sme v hostili bratov a sestry z evanjelickej cirkvi z Nórska.

Na návštevu nášho cirkevného zboru sme ich pozvali počas nášho pobytu v ich cirkevnom zbore v Stokke, v auguste minulého roka. Nórsko je pomerne bohatá krajina, čo však potrebuje, je posilnenie v duchovnej oblasti. Preto cieľom ich návštevy nebolo oplatenie starostlivosti, ktorú sme mohli zažiť my u nich. Nešlo o výmenný pobyt medzi tými, ktorí z nás v Nórsku boli, ale išlo o návštevu medzi našimi cirkevnými zbormi a o misiú, o spojenie ľudí prostredníctvom Božej lásky do jednej rodiny. Sme veľmi radi, že sa túto návštevu podarilo zrealizovať a tešíme sa o to viac, že polovicu našich hostí tvorili práve mladí ľudia a ľudia, ktorých sme videli prvýkrát – to, že našli odvahu a chuť ísť do neznámeho mesta, medzi neznámymi ľuďmi.

Do Liptovského Hrádku prišlo spolu 22 ľudí vo veku 16 až 77 rokov.

Na ich návštevu sme sa snažili dostatočne pripraviť tak, aby sme zvolili vhodný program pre tak široké vekové spektrum, riešili sme kam ich ubytujeme, čo im navaríme, ale hlavne, ako prispieť k tomu, aby zo stretnutia s nami odišli duchovne posilnení,

povzbudení. Za tieto ciele sme sa modlili na prípravných stretnutiach a sme vďační Pánu Bohu, že tieto spoločné chvíle boli vydarené, požehnané a stali sa povzbudením nielen pre nich ale i pre nás samotných. Našich hostí sme privítali v piatok v podvečer pred našim kostolom. Rozdelili sme si ich do rodín, kde sa zložili, navečerali. Neskôr sme sa opäť stretli v kostole - mladí na stretnutí dorastu, starší na rodinnom stretnutí. Snažili sme sa ujať sa ich tak, aby všetko, čo bolo povedané bolo im aj preložené a tak mladí tlmočili mladým, starší starším. Naši mladí sa veľmi venovali našim mladým nórskeym priateľom, za čo im veľmi ďakujeme, prijali ich medzi seba počas stretnutia dorastu v kostole ale ukázali im aj večerný pohľad na Liptov z Hája Nicovô, či naše liptovské "more" - Liptovskú Maru.

Sobotné dopoludnie sme prežili spoznávaním Liptovského Hrádku a okolia. Brat dozorca Janko Pavlík im predstavil Liptov z historického i geografického pohľadu. Stretli sme sa pod Skalkou a dozvedeli čo- to o histórii nášho mesta, o povodí i okolitých pohoriach. Nóri boli prekvapení z krásy, ktorá sa im ponúkla pri pohľade na Liptov zo Skalky. Potom nasledovala návšteva salaša v bobroveckej doline, kde im opäť Janko Pavlík vysvetlil vznik a historický vývoj salašníctva na Liptove, poukázal na dôležitosť toho, aby každé stádo malo svojho pastiera, ktorý ho vedie i ochraňuje. V duchovnej oblasti je našim dobrým pastierom sám Pán Ježiš. Spolu sme si preto prečítali 23.-tí žalm, v slovenskom i anglickom jazyku. Naši priatelia mali možnosť ochutnať slovenský syr i spoznať krásu liptovskej prírody. Nasledoval spoločný obed, ktorý v Janoškovom dome uvarili naši bratia a sestry. Po obede sme sa stretli na výnimočnej udalosti - sobáš dvoch mladých ľudí z hrádockej mládeže – Ad'a a Karin. Našich nórskeych priateľov zaujímalo, či budú mať oblečené kroje, ako prebieha obrad. Manželský sľub z evanjelickej liturgie sme im preložili do anglického jazyka, aby vedeli, ako vyzerá slovenský evanjelický obrad. Boli milo prekvapení a konštatovali, že krajší sobáš nikdy nevideli.

Po spoločnej večeri a modlitbách sme sa vybrali k vodnej elektrárni na Čiernom Váhu. O jej histórii, význame i o princípe ako funguje nám porozprával Ivko Plachtinský, ktorý tu pracoval niekoľko rokov. V zapadajúcom slnku sme mali Nízke i Vysoké Tatry ako na dlani. V pokojnom večeri bol čas a priestor nielen pre spoločné fotografovanie ale aj na stíšenie k modlitbám a vzdanie vďaky Pánu Bohu za tento spoločne prežitý čas.

Nedeľa bola časom blížiacou sa rozlúčky. Posledné hodiny sme spolu strávili na Službách Božích, pri posedení pri káve a koláčiku a spoločný čas uzavreli obedom. Ich radosť a uvoľnenosť bola dôkazom, že sa s nami cítili dobre a že čas prežitý v spoločenstve s nami bol časom požehnaným. Odprevadili sme našich priateľov na ďalšiu cestu po Slovensku.

Ďakujeme Pánu Bohu za tie krásne chvíle, keď môžeme vidieť, že On spája ľudí rôzneho veku, rôznych jazykov a rôznych krajín do jednej rodiny. V tejto súvislosti ďakujeme aj našim bratom a sestrám, ktorí pomohli pri realizácii tejto návštevy: ubytovaním vo svojich rodinách a poskytnutím stravy, tlmočením, odborným výkladom, pečením koláčov, vyrábaním darčiekov pre nich, varením, použitím svojho auta, svojho umu i využitím svojho voľného času na túto milú a požehnanú aktivitu.

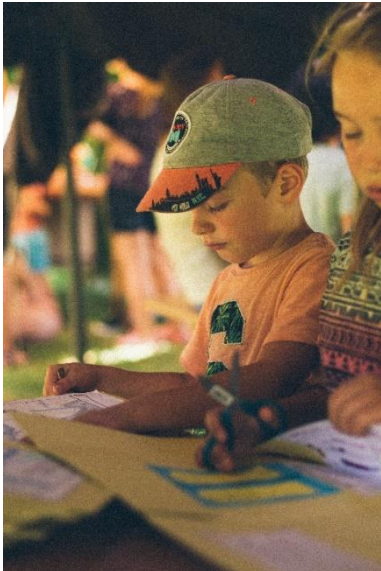
7. až 11. augusta 2017 – Detský denný tábor

V tomto období sme prežili 5 krásnych a požehnaných dní na Detskom tábore. Táboru sa zúčastnilo 27 detí a 12 vedúcich z Liptovského Hrádku a Liptovskej Porúbky.

Bol to týždeň plný hier, športu, veselých pesničiek, tvorivých aktivít a biblických príbehov. V nich sme sa akoby preniesli na päť významných vrchov, na ktorých sa stali dôležité udalosti v biblických dejinách. Pomyselne sme vystúpili na vrch Morija, kde Pán Boh skúšal Abraháma, na Sinaj, kde sme dostali 10 Božích prikázaní. Vystúpili sme aj na a Karmel, kde Boh zjavil svoju moc, na Vrch premenenia a na záver na Golgotu, kde nás Boh volá k nasledovaniu a odovzdaniu. Veľkou skúškou pre nás bolo vystúpiť aj na naozajstný vrch, ktorý sa nachádza nad Liptovskou Porúbkou. Pre niektorých to bola ťažká úloha, veď najmladšia účastníčka nášho pochodu mala len 2,5 roka. Víťazstvom bolo, že sme všetci túto skúšku zvládli úspešne.

Ďakujeme Pánu Bohu za jeho ochranu a požehnanie a všetkým ochotným spolupracovníkom, za ich službu a pomoc pri organizovaní tábora.

Janka Plachtinská

Mládež a dorast v lete

Aj toto leto bolo bohaté na rôzne aktivity a aktivitky, ktorých sa mali možnosť nielen zúčastniť ale aj organizovať naši dorastenci i mládežníci.

25.6.-28.6. 2017 sa konal neďaleko Kežmarku KOLOS - konfirmačný tábor Liptovsko-oravského seniorátu. Zúčastnili sa ho naši konfirmandi, s. farárka Anna Belanji a niekoľko našich mládežníkov, ktorí pomáhali ako vedúci. Ďakujeme za ich ochotu a obetivosť v práci s deťmi.

V letnom období naši mladí organizovali výlet na Oravský Podzámok, mali niekoľko stretnutí pri športových aktivitách, spoločnom varení a pečení, prípravách dorastových aktivít, trávili čas pri Božom Slove, pestovali tak aj vzťahy medzi sebou a učili sa pomáhať si navzájom.

Leto ukončilo cca 30 dorastencov spoločnou stanovačkou za Jamníkom , kde prežili takmer 4 dni (17.8.- 20.8.2017) nielen plné aktivít, súťaží, ktoré pripravili a dobrého jedla, ktoré si navarili, ale trávili aj čas pri piesňach, modlitbách, osobných vyznaniach, jednoducho vo vzácnom spoločenstve so živým Kristom. Stanovačka bola určená hlavne dorastencom, so samotnou prípravou a realizáciou pomáhali starší mládežníci na čele s Peťom Soukupom. Všetkým ďakujeme za ich obetavosť.

Pre starších členov mládeže, pred ich štartom na stredné školy či na vysoké školy, bol na sklonku augusta vzácny čas prežitý v J-Campe – štyri dni kempovania v Liptovskom Trnenci. Cieľom bolo prehľbovať a upevňovať vzťah s našim Nebeským Ockom.

Ukrajinský výjazd

Traja mladí ľudia z nášho cirkevného zboru sa v auguste pridali ku skupine Slovákov a Čechov, ktorých cieľom bolo urobiť Európsky tábor pre tínedžerov na Ukrajine.

Spolupracovali sme s cirkevným zborom v meste Čerkasy, v strede Ukrajiny. Keďže tábor bol určený pre tínedžerov z neveriacich rodín, snažili sme sa im hovoriť tie najzákladnejšie veci o Pánu Bohu a o Biblii a taktiež svedectvá o tom, ako Pán Boh pôsobil v našich životoch. Po skončení tábora bude pravidelne prebiehať mládež, ktorú doteraz v zbore nemali. Dúfame, že sme mohli byť dobrým mostom medzi ukrajinskými

mladými a cirkevným zbor. Chceli sme poslúžiť čerkaskému zboru, ale tak isto sme sa sami osobne veľa naučili.

1. Čo ste sa naučili na Ukrajine a čo vám to dalo?

Ady: Bolo pre mňa zaujímavé slúžiť v inej krajine ako na Slovensku. Často tam bola jazyková bariéra medzi mnou a dorastencami, ale veľmi si vážim čas s nimi a som rád že aj naďalej môžem byť s niektorými z nich v kontakte.

Samko: Okrem poznania nových slov v Ukrajinskom jazyku, či nezvyčajných nápojov a jedál som spoznal a naučil sa hľadiť na ľudí novým pohľadom, zistil som, že existujú rôzne iné spôsoby a prejavy zbožnosti na aké som bol doteraz zvyknutý, ale najmä som spoznal, že Boh miluje Ukrajinu a aj keď je tam zlá politicko-ekonomická situácia On koná a chce zachraňovať ľudí.

Ľubka: Musela som si veľa krát pripomínať, že komfort a pohodlie nie je najdôležitejšie. Nešla som tam preto, aby mne bolo dobre, ale aby sme mohli slúžiť mladým. Bola to dobrá skúsenosť a viem, že aj keď sme tam boli iba dva týždne, malo to veľký význam.

2. Kedy nastal pre vás krízový moment?

Ady: Pre mňa bol asi krízový moment na začiatku kempu, kedy bol trochu chaos v organizačných veciach ale postupne to Pán Boh menil a dával aj mne v tom pokoj.

Samko: Pri pohľade na zlú hygienu na toaletách, či v kuchyni alebo 17 hodinovej ceste vlakom.

Ľubka: Ešte pre začatím tábora, pretože sme boli na Ukrajine 3 dni a veľa sme cestovali, stále sme sa niekde presúvali. Ale napriek tomu som videla cieľ, ktorý prevýšil aj moju únavu.

3. Ako ste videli Božie riadenie počas celého času na Ukrajine?

Ady: Božie riadenie som mohol vidieť aj v tom, ako nás Pán Boh zjednocoval ako tím, ktorý sme tam boli zo Slovenska a Česka, ale aj s Ukrajinským tímom. A verím, že tento kemp je len začiatkom služby z mladými pre Čerkaský zbor.

Samko: Najmä v ochrane na cestách a celom tábore, aj keď sme mali viac zranení kde bola potrebná lekárska pomoc či presun do nemocnice, Boh sa o všetko postaral a nikto neutrpel vážne zranenie, aj keď okolnosti tomu nasvedčovali.

Ľubka: Videla som Božiu ochranu a priazeň všade kde sme šli a vo všetkom, čo sme robili. Aj keď sa stalo niečo zlé, malo to dobrý koniec. A okrem toho som videla začatú Božiu prácu na ľudských srdciach.

Chceme poďakovať celému cirkevnému zboru za finančnú podporu a modlitby, ktoré sme mohli cítiť počas celého misijného výjazdu. Radi vám porozprávame osobne aj viac a veríme, že služba v zahraničí bude pokračovať aj naďalej aj rôznymi inými formami.

Ady, Samko, Ľubka

A je tu september

Mesiac, akoby podvedome späť so školou. Máme medzi sebou detičky, čo prvýkrát nastúpia do škôlky – aj do tej našej Cirkevnej MŠ Koráb, detičky, čo si prvýkrát dajú školskú tašku na chrbátik a vykročia v ústrety prváckym povinnostiam. Deti, ktoré si budú voliť strednú školu, i našich mladých, ktorí budú maturovať a rozhodovať sa, kam ich život povedie ďalej, i tých, čo nastupujú na vysoké školy. Máme medzi sebou učiteľov i vychovávateľov, pracovníkov v detských, dorastových i mládežníckych skupinkách. Sme plní očakávania i tak trochu napätí, veríme však, že s Božou pomocou sa dielo vydarí. Vkladajme preto (nielen dnes, ale celý školský rok) naše vzácne deti, našich žiakov, študentov i dospelých, ktorí ich vychovávajú do Božích rúk, prosíme o požehnanie každého dňa i celého školského roka. Nech ich Pán Boh vedie a pomáha v každej skúške i v dôležitých životných rozhodnutiach.

-zk-

Milé deti!

V Ev. Matúša 21. kapitole je zapísané

Podobenstvo o 2 synoch

Ale čo sa vám zdá o tomto:
Jeden človek mal dvoch synov.
Pristúpil k prvému a povedal mu:
Syn môj, chod' dnes pracovať na vinicu!
 On odpovedal: Dobre, pane! Ale nešiel.
 Potom prišiel k druhému a povedal mu to isté.
 A ten odpovedal: Nechce sa mi! Ale potom oľutoval a išiel.
 Ktorý z týchto dvoch splnil vôľu otcovu?
 Odpovedali Mu: Ten druhý.

????????????????Ktorému synovi si podobný Ty????????????????

Hľadaj podčiarknuté slová z podobenstva v osemsmierovke
 a z písmeniiek, ktoré Ti zostanú dopln nasledujúci verš z biblickej
 knihy Kazateľ:

Radšej nesľubuj,

ako by _ _ _ _ _ , a nesplniť.

P	A	N	E	K	E	V	O	L	Č
V	R	Ť	S	I	N	M	A	O	V
J	ô	I	A	Y	A	V	D	N	I
I	ô	Ľ	S	V	O	P	Á	E	N
S	Š	M	U	T	O	L	D	D	I
P	S	I	U	V	Ú	C	Z	E	C
L	Ľ	Ľ	E	D	O	P	A	J	U
N	O	D	Ú	L	N	C	I	R	B
I	A	D	O	B	R	E	T	L	P
L	E	I	Š	E	N	I	S	O	Ť

A sme na poslednej strane. Obsahovo nie je príliš zaujímavá, má skôr informačný charakter. No vždy, keď ju píšem, naplnia ma pocity tichého nadšenia. V písaní sa dostávam do finále a tak sa môžem obzrieť späť - za zapísanými stranami v tomto časopise – a nielen za stranami – hlavne za tým, čo sme prežili (a bolo toho dosť) lebo keby sa v našom cirkevnom zbore nič nedialo, nebolo by o čom písať. Ďakujem preto Pánu Bohu za požehnanie pre náš cirkevný zbor. Poslednou stranou končí to, čo začalo modlitbou, preto som vďačná aj za požehnanie tejto práce i za spolupracovníkov, ktorí do tohto dielka s láskou prispeli. Aj v budúcich číslach budem vďačná vašim príspevkom.

Zuzana Karabínová

Do pozornosti dávame našu webovú stránku www.ecavlh.sk, kde si môžete tento časopis farebne vytlačiť (v sekcii médiá). Na tejto stránke sa dozviete aj dôležité oznamy napr. o dátume a čase najbližších Služieb Božích, nájdete tu pozvánky na blížiac sa aktivity, môžete si pozrieť reportáže z našich aktivít a udalostí zboru, pri ktorých je viac fotografií, než sa vošlo do časopisu (sekcia aktuálne/udalosti). Prispieť môžete aj vlastnými fotografiami, ak mi ich zašlete na hradockypramen@gmail.com. Rada by som zozbierala aj staré fotografie interiéru a exteriéru nášho kostola a udalostí v ňom. Ak nejaké máte, prosím zaslať e-mailom, prípadne zapožičať (ak zapožičiate, prosím na zadnú stranu uviesť ceruzkou meno-aby sme vedeli komu foto vrátiť). Na internetovej stránke by sme tak vytvorili zložku so starými fotografiami a pripomenuli si, ako náš kostol, zbor vyzeral a akí ľudia v ňom pôsobili.

Po prázdninovej prestávke **pozývame naše detičky na Nedeľnú besiedku** – každú nedeľu počas Služieb Božích o 9.00 hod.

Dôležité kontakty:

Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok, Hviezdoslavova ul. 142

lipt.hradok@ecav.sk

Zborová farárka: Mgr. Anna Belanji, tel. kontakt: 0918 828 050

Zborový dozorca : Ing. Ján Pavlík, PhD., tel. č.: 0903 175 627

V prípade potreby prislúženia Večere Pánovej doma, starším, chorým či v nemocniciach, ako aj pri potrebe osobnej spovede či modlitebnej podpory, s dôverou kontaktujte s. farárku

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 150 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Z. Karabínová, M. Gabčová, A. Belanji, M. Macková, D. Šubová, E. Plachtinská, J. Plachtinská, S. Plachtinský, A. Kubovčík, K. Čupková